

Szerkesztőség:
 Petőfi-utca 1. szám II. emelet
 Bérmentelen leveleket csak ismert
 közölt fogadunk el.
 Köziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:
 Petőfi-utca 1. sz. (Ungerleider Albert
 könyvnyomdájában.)

Hirdetések díjszabása szerint.
 Egyes szám 5 kr., ünnep- és vasár-
 nap utáni szám 3 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen hétfőn és ünnepek után is.
Előfizetési árak:
 Helyben házhoz hordva.

Egész évre	12 frt
Fél évre	6 frt
Negyed évre	3 frt
Egy óra	1 frt

Vidékre postán küldve:

Egész évre	14 frt — kr.
Fél évre	7 frt — kr.
Negyed évre	3 frt 50 kr.
Egy óra	1 frt 20 kr

Hirdetések helyben fizetendők.
 Százalékot nem adunk.

„Aradi Közlöny.”

Az év utolsó negyedéhez érve, bizalommal fordulunk az „Aradi Közlöny” nagy közönségéhez. Reklámra, nagy szavakra nincs szükségünk. Politikai álláspontunk idegenek ezek s bázzuk azokra, kiknek minden tevékenységük a nagyhangú szavakra szorítottok.

Jól tudjuk mi és méltán várja lapunk közönsége, hogy az „Aradi Közlöny”-ben Arad város, Arad- és Csanád megye intelligenciájának lapját írjuk tovább. Nem kacérkodunk a szabadelvű eszmékkel, de törhetlen erővel munkálunk a szabadelvűségért, melynek hódítása kiterjed az ország ama nagy táborára, mely olyan osztatlan tisztséggel és rokonszenvvel kíséri a legmunkásabb kormány törekvéseit egy parlamenti, mint a polgári közéletben.

Szükségtelen tehát újra jelezni, hogy politikai tekintetben jövőre is ez a programunk, melyből nem tér el sem gáncs, sem a provinciális, kicsinyes támadások szenvedélie vagy elfogultsága.

Nagy elégtelenségünk bírjuk folyton abban a megítélt támogatásban, melyben az „Aradi Közlöny”-t Arad város és a két megye notabilitásai s független értelmiségie már három év óta részesítik. Epen ezért maandok jövőre is a jó izlés és a kötelezően fokozott tevékenység útján, hogy az „Aradi Közlöny” közönségének társulását komoly becsvagyó munka közt érdemeljük ki.

Rovataink gazdagsága és jólétsége mellett, kizárunk azokból minden szeszáczió hajhászatot, mely elajultságában már a komoly napijató házelét támadja meg.

Vezércikkjeinket vezében ezután is kiváló budapesti publicisták írják, kik a most megindult politikai élet nevezetesebb eseményeiről első kézből fogják értesíteni az „Aradi Közlöny”-t.

Regényeink szünet nélkül fogják lapunk tárcájában a szórakoztató elemet képviselni eredeti tárczáinkkal együtt.

Közgazdasági és közönségünk igényeinek legfőbb kielégítésére való tekintettel fog szerkeszteni, midőn arra törekszik, hogy Arad város, Arad- és Csanád megyék közgazdasági és társadalmi ügyei a közérdek szempontjából nyerjenek mindig megoldást.

Erre a programra támaszkodva, reméljük lapunk támogatását és terjesztését az „Aradi Közlöny” közönségétől.

Az „Aradi Közlöny” szerkesztősége.

Kérjük lapunk azon előfizetőit, kiknek előfizetése szeptember végén lejárt, hogy előfizetéseiket mielőbb megújítják sziveskedjének, nehogy a lap pontos szükletében fenakadás álljon be.

„ARADI KÖZLÖNY”
 (Megjelen mindennap)

Helyben házhoz hordva:

Egy évre	12 — kr
Fél évre	6 —
Negyed évre	3 —
Egy óra	1 —

Vidékre széküldve:

Egy évre	14 frt — kr
Fél évre	7 —
Negyed évre	3 50
Egy óra	1 20

Az „Aradi Közlöny” kiadóhivatala.

A két ellenzék szövetkezése.

Arad, szept. 25.

Nagy az öröm az egyesült két ellenzék táborában a Kaas Ivor győzelmével. No de azért nem fog a világ sarkaiból kifordulni, a mi 1878-ban sem következett be, a mikor a szintén mérsékelt ellenzék Királyi Párt választották meg a budapesti-belvárosi kerületben. Tisza Kálmán akkor is megmaradt a kormányon, s pártja folyton szaporodott.

Meszebb menő következményeket a választás ez eredménye csak a két ellenzék párt egymás közti érintkezéséből szülhet. Bizonyos gondokkal fogunk most egymásnak tartozni, legalább egy darabig, s a szelbali lapok is kénytelenek lesznek respektálni egyik legújabb szövetségüket: a klerikálisokat, mert a piarista provinciális kivételével a papok mind Kaasra szavaztak. A városi gazdálkodás is kíméletesebb elbánásban fog részesülni részben, mert az egész városháza Kaasra szavazott. Steigert a városházán nem szerették, mert a törvényhatósági közgyűléseken és a szakbizottságokban gyakran az ujjaira koppintott a magistratusnak. Különben Tisza mint belügyminiszter ugyanezt cselekedte, s így természetesen erős az ellenzéki szellem a városházán. Ennek a támogatása pedig sokat ér, többet mint a takarékpénztár.

Igazán megható volt az az ölelke-

zés, melyet a két ellenzék most a Kaas-párti lakomákon véghezvitt. Apponyi Albert gróf milyen nagyilekűen nyújtogatta a kezét mindenkinek, s hogyan magasztalta Kaas Ivor Polonyi Gézát, a Thaisz Elek ügyvédjét, a kit régebben ki nem állhatott.

Ezek után tartozik a mérsékelt ellenzék a függetlenségi pártnak azzal a konzesszióval, hogy elhagyja a közjogi alapot, melyet már ugys gyengén védelmezett, s szintén áttér az alapnéküliségre.

Hogy az ilyen elemek szövetkezésével mi lesz példán a liberalismusból, azzal törődik az ördög.

Ezer szerencse, hogy a szabadelvű párt nem téved ingoványokba s megmarad a következetes haladás útján, mely nemcsak a pénzügyi és anyagi téren, de a liberalismus kérdésében is biztosabban vezet cél felé, s megóv attól a reakziótól, mely a két ellenzék időnkénti szövetkezéseiben rejlett és rejlik.

A parlamentarismus és szabadelvűség érdekei többször vita tárgyát képezték azon idő alatt, mióta Tisza Kálmán és a szabadelvű párt állanak Magyarországon az ügyek élén. S ritkán az ellenzék, ellenben csaknem minden alkalommal a kormány és a szabadelvű párt volt az, mely ez érdekeket képviselte, harcolt értük, megmentette azokat.

Hol lennénk ma, ha a szabadelvű párt összetartása gátakat nem emel az ellenzék bomlasztó törekvéseivel szemben? Nem lehetne ma már egy nagy kormányképes párt sem. A zürzavar, az anarchia betört volna a Sándorutcai palotába. A frakciók szeszélyes uralma döntene le gyors egymásutánban árnyakbineteket, játékszer-kormányokat. A parlamentarismus lesüllyedése, a végrehajtó hatalom változatos s konvulziói szükségképp ineddősögre, vagy éppen rázkódásokra vitték volna az ország közállapotait.

A két ellenzék szövetkezése újabb tünetei, további összetartásra és óvatosságra intik a szabadelvű pártot, mely nem engedheti meg, hogy egy olyan mixtum compositum, minőt ez az ellenzék mutat, kockázra tegye nagy küzdelmek eredményét.

A főváros-belvárosi választás alkalmával beadott összesen 1565 szavazat, melyből Kaas Ivorra esett 816, Steiger Gyulára 749. E szerint Kaas Ivort 67 szónyi többséggel választották meg.

Itt említtük meg hogy Steiger Gyula a szabadelvű párt jelöltje, következő nyílt levelet intézte a Budapest belvárosi szabadelvű párt választókhoz:

„Tisztelt polgártársak! Azon alkotmányos küzdelemben, melyet önök a szabadelvű párt elveit a belvárosi képviselőválasztásán folytatott, pártunk kisebbségben maradt.

Ne keressünk ezen eredményért kicsinyes, hozzánk nem méltó okokat.

Nyugodjanak meg, mint alkotmányos polgárokhoz és kötelességünkhöz illik, a választás ezen kimenetelében, mint megnyugozom én, ki nem csakély megpróálatásnak voltam kitéve azon épp oly nemtelen, mint képtelen híresztelések és rágalmak szó nélküli elhallgatásával, melyeket ellenem némely oldalról terjesztetni illőnek tartottak.

En, ki egészen a pártlakomn órájáig a fővárostól távol voltam és elvből távol tartottam magamat a pártküzdelemben való legcsekélyebb beavatkozás- és befolyástól, nem tartottam méltónak azokra nyilatkozni, különben is meggyőződve lévén, hogy minden tisztességes és okos ember, kellő értékeit szerint veszi azokat.

De immar az igazalom oka megszünt; gondoljuk meg, tisztelt polgártársak, hogy nem mint ellenzék, hanem csak mint politikai ellenlélek álltunk szemben a többséget nyert párttal, melylyel más téren hazánk és fővárosunk javára vállaltva dolgozhatunk.

Daczára azonban legyőzetésünknél, maradjon buzgó hve a szabadelvű párt elveinek és zászlójának, — azon zászlónak, melyet ez idő szerint, ezen kerületben nem vezethetünk diadalra, de melyet a nemzet nagy többsége fényes diadalra jutottat és reméljük, abban fentartani is fog.

Készméről — ki, jól tudják önök, nem kerestem, hanem csak önök megtisztelt, ismételt felhívásának és pártmegállapodásnak engedve, fogadtam el a jelöltséget — fogadják mindazok, kik szivesek voltak jelöltségem mellett küzdeni és bizalmukkal megtisztelni, őszinte hálaomat és köszönetemet.

Steiger Gyula.”

Doda Traján és Eötvös Károly.

Budapest, szeptember 24.

Valóban csudálkozni lehet azon, hogy Eötvös Károly, a szélsőbalnak ez a vezérférfa, tiltakozott egy er-

délyi román lapnak híresztelése ellen, a mely szerint ő egy magyar föderalista pártot szándékoznék alapítani. Mert azok a nézetei, a miket Doda Traján sajtópörének eredménye elleni semmisségi panaszában kifejt, őt a román lap által neki tulajdonított szerepvállalásra nézve veszedelmesen kvalifikálják.

Annál is inkább, mert erre a semmisségi panaszra nem is volt szükség, ha csak azért nem, hogy benne Eötvös Károly a legújabb politikai hitvallást megtehesse. Doda Traján nem jelent meg az aradi esküdtészek előtt s in kontumaciám lett elítelve; de éppen esküdtészi törvényhozásnak parancsolja, hogy ez ítélet végrehajtása előtt még egyszer esküdtészek elé álltassék, és pedig ha jószántából meg nem jelenne, karhatalommal fog előállítani. Rendes tárgyalás lesz ez is, vad és védelem előadásával s független polgárok meggyőződéséből származó ítéletmondással. Ha védekezés sikerül, épp úgy felmenthetik, mint ha nem sikerül, az első ítélet megerősíthetők. A semmisségi panaszra csak akkor van szükség, ha új tárgyalás és új ítélet provokálandó; do itt ez ugy is meglesz, s így Eötvös Károlynak a buzgókodása e tekintetben hiábavaló.

De épp ezért bizton állíthatjuk, hogy a semmisségi panasz beuyjtása csak azért történt, hogy Eötvös Károlyt kizárhassuk a politikai legújabb nézetét a magyarországi nemzetiségi izgatás tekintetében. S ha a semmisségi panaszban előadott nézeteit csakugyan őszintén vallja, akkor igazán nem tudjuk, miért riad vissza törekvéseinek a maguk igazi nevében való megnevezetetésétől. Eötvös Károly a Doda Traján haza- és nemzetellenes izgatásait egy színvonalra állítja az 1848 előtti magyar ellenzék küzdelmeivel, tehát vallja, hogy azok épp oly törvényesek és megengedhetők, mint ezek. Deák Ferencz szavait, a miket az 1848. előtti ellenzék képviselőik immunitása érdekében mondott, kiszolgáltatja a nemzetiségi izgatás védelmi eszközeinek. S miután a Doda törekvéseit Eötvös ur oly rokonérző kellel tartja törvényesnek és megengedhetőnek, egyáltalán nem is lehet bámulni azon, hogy az aradi pert, a melyet a magyar alkotmá-

„Az ARADI KÖZLÖNY” tárczája.
 (Szeptember 26.)

Trefort Agostonról.*
 (Vége)

A párisi „Figaro”-nak csakugyan igaz volt, midőn a minap Trefort fölötti nekrológiában kiemelte, mily nagy előszeretettel vállalt a boldogult miniszter Franciaországban, de a „Figaro” által kifejezett indoklásom, hogy a Trefortnak ugyanis egy vélekedik, hogy Trefortnak ezen előszeretete nagyon természetes, mert hiszen az ő erceiben francia vért folyt. És valóban, még a hazai lapokban megjelent nekrológok is kivétel nélkül az állították, hogy Trefort egy „Franciaországból bevándorolt felsőmagyarországi orvosnak” fia volt. Ugyanezen adattal találkoztam valamennyi konverzations-lexikonban. De ez előttem nyom semmit, mert hiszen tudjuk, mily módon készülnek az ilyen életrajzok. Indikáció volt, ha e helyen ismételné akarom azt, a mit Trefort származására nézve egyik fiatalkori barátja velem közölt, de igyelek néhány tényleges körülményt szeretnék az olvasónak figyelmébe ajánlani. reá bizza aztán, hogy e tényekből a következtetéseket vonja. Egy „felsőmagyarországi orvos”, legalább rendszerint, nem szokott oly fényes anyagi viszonyok közt élni, hogy fiát, midőn ez még alig haladta tul életének 20-ik évét, évenként át utaztathatná egész Európában, még pedig a harminezás években, tehát oly időben, midőn az utazás még hasonlíthatatlanul költségesebb volt, mint ma. Azután valószínű-e, hogy egy előkelő urból, a milyen Csáky Petróvala grófné volt, magára vállalta volna egy egyszerű felsőmagyarországi orvos fia fölötti gyámiságot, és hogy oly bőske és előkelő ur ember, a milyen az öreg Rosty volt, egy kevésbé ismert felsőmagyarországi orvos fiának minden hobbász nékül egyik leányát nőül adja? Vajon nem csodálatos-e, hogy meglehetősen széles ismeretereim daczára, én legalább még nem találkoztam olyan emberrel, a ki azt a felsőma-

gyarországi orvost, Trefort állítólagos atyját személyesen ismerte volna? Es nem-e még ennél is csodálatosabb az hogy Trefort, daczára annak, hogy több, mint 80 éven át nemcsak vele, de családjával is a legbensőbb viszonyban állottam, soha atyjáról, vagy anyjáról nem beszélt, soha egyetlen szóval nem árulta el, vajjon voltak-e valamilyen testvérei, és hogy még Eötvös és annak családja is, kiknek barátságával ugyannyi hosszú idő óta dicsekedhetem, mindezen dolgokra nézve soha, de soha egy árva szót nem ejtettek? Ha mindez osupa véletlen, akkor a véletlen itt igazán csodával határos.

Megemlékeztem már azon benső baráti viszonyról, mely köztem és a boldogult miniszter közt fennállott. Nem lett az soha más, mint egy percig komolyan megzavarva. Egyetlen egy esetben — midőn egy kis vesély fenyegette, még pedig, a mint nyíltan be kell vallanom, az én hibám által fenyegette, a dolog Trefortnak határtalan szívóssága által gyorsan és alaposan lett rendezve. Egy vidéki ügyvéd, a ki oly kerületben lakik, melyet én évekkal ezelőtt a parlamentben képviseltem, oly időben, midőn már rég nem voltam az illető kerületnek képviselője, még is megkért, hogy fiának valamely ügyében járjak közbe Trefort miniszternél. En ezt megírtam és Trefort határozottan megígérte a kérelem teljesítését, a mit én természetesen azonnal tudtára adtam az illető ügyvédnek. Ez utóbbiból azonban néhány hét múlva egy impertinens levelet kapok, melyben azt írja, hogy Trefort miniszter ur „kgyes” volt őt is, engemet is „felültetni”, hogy fia érdekeiben nem történt semmi; azután pedig egész őzöne következett a válogatott gorbászoknak, melyek kevesebb éni ellenem, mint Trefort ellen voltak irányozva. Nagyon ingerült hangulatban összehajtottam ezt a levelet, saját névjegyet mellékeltem hozzá és ez utóbbira csak azt az egyetlen szót írtam: „köszönöm”, az egészet Trefortnak átküldtem. Aznap délután Bécsbe mentem, a hová két nappal később utánam küldték Trefortnak következő levelét: „Budán, 1882. január 28-án. Tisztelt barátom! Tegnapelőtt, épen midőn levelesem éntem, vettem jegyedet azzal a „köszönöm” szóval és hozzá V. impertinens levelet is. Itt küldöm neked október 26-iki rendeletemet, (e rendelet az ügyvéd kérelmének tel-

jesítését tartalmazta, nem ugyan az általa kívánt, hanem fíra nézve még sokkal előnyösebb alakban), vajon lehet-e ez embernek ennél többet tenni? Nagyon kérek, bocsáss meg, de ismételnem kell, hogy V. egy impertinensgoromba ember, hanem V. ide, V. oda, azért mi jó barátok maradjunk...”

En testben lélekben beteg vagyok. Természetes uton megvalul, ez az egyetlen biztos szerencse e földön Meguntam azon tühletlen visszasszágokat, a melyek kicsiben és nagyban kineznek. Adieu! Régi barátod Trefort.”

Ezen desperált végsőrokra még vissza fogok térni. Első, mit e levél vétel után tettem, az volt, hogy lelkem melyéig elszégyeltem magamat, a másik pedig az, hogy rögtön írtam Trefortnak, őszintén bevallva, hogy ez alkalommal ismét ideges „sz... r” voltam. Postafordultával vettem öle a következő választ: „Budán, 1882. január 30-án. Kedves szeretett barátom! Ambar nem sokára haza jössz, kedves leveledet még sem akarom válassz nélkül hagyni; mert azt konzcedáom ugyan, hogy ideges vagy, de ünnepélyesen tiltakozom az ellen, hogy „sz... r” volnál! Egyébiránt mindenkiről és egy kisse önmagáról is elmondhatja mindegyikük: et magnus interdum dormitat Homerus!”

En nagyon kényelmetlenül érzem magamat testben és kedélyben. Bubánat, gond, örökös visszasszágok és faggatások teljesen lehangoltak. Erzeketlen vagyok minden öröm minden gyönyör irányában. Kifáradtam a ha czaban és meguntam azt, isten veled! — Viszontlátásig régi szókt barátassággal Trefort.”

Fézel a dolognak vége volt és ezen egyetlenegy eszet kivéve, közlünk soha még egy ingerült szó sem fordult elő. De bármennyire megőrvendeztetett is az a nagyilekű modor, melylyel Trefort ezen magában véve nem igen jelentékeny vizsály fölő a feledés fátyolát borítja, mind a két levélnek végsőrai mégis komolyan nyugtalanítottak és megvagyok győződve, hogy azok nagy mértékben meglephetik olvasóimat is, a kik e kitűnő férfút a legutóbb ideig csakis a derült oldalról ismerték és alkalmasint nem is sejtették, mily szonoru állapotok léteztek már évekkal ezelőt e férfú kedélyében. Igaz, hogy a sors kegyet lenni is bírhat. Kevéssel Postre való at-

költözködésem után, tehát körülbelül husz évvel ezelőt elvesztette kitűnő nejét, a ki miként valamennyi Rosty leány, ugy a szellemek, mint a szívnék rendkívül műveltségével bírt és Trefortnak oly hű élettársa volt, hogy ezen vesztéséhez még évek múlva sem tudott hozzászokni. Így egyedül maradt hat gyermekével, kik többnyire még a leggyöngyödebb korban állottak és a kik közt öt leány volt. Ezeknek most ő nemcsak apjuk volt, hanem az anyát is kellett pótolnia és ő ezt oly önmegtartózással tette, mely minden díszterem felül áll. Allg volt olyan ez, a melyt gyermekeinek körén kívül föltűnt. O olvasott, míg emezek játszottak vagy dolgoztak; azután néha-néha vagy öt olvasott föl nekik, vagy ök neki. Megható képe volt ez a szép benső családi életnek. Nejének halála egyébiránt anyagilag is keményen sújtotta Trefortot. Nehány rossz esztendő következtében békéamogyei birtokának jövedelmezése majdnem teljesen megszűnt és a nagy számu család azon évjáradékból élt, melyet az öreg Rosty, miként valamennyi gyermeke, ugy Trefortfi javára is az angol bankban biztosított. Az asszony halálával Trefortnak e segédforrása is megszűnt... 1876. november 25-én nagy öröm érte Trefortot; Edith nevű bájós leányát egy kitűnő fiatal emberrel, Bathányi Ferencz gróffal látta az oltár elé lépni. A következő év október havában már is gyönyörű szép kis unokát ringathatót ölében és néhány héttel később 1877. november 5-én ez a fiatal Bathányi gróf — a ravatalon feküdt. Allg 32 esztendő volt, a mikor meghalt. Es ismét egy évvel később Trefortnak nagyreményű egyetlen fiát, Ervint ragadta el a halál. Igaz, hogy a fiatal ember egészsége különben sem volt nagyon szilárd. Még jól emlékszem, hogy azon a télen, mely Bosznia ba menetét megelőzte, Ervin egy kis táncmulatságban vett részt, melyet nálam tartottak. Amaz éjjel ő egyszerre elült és csak hosszabb idő múlva halálsápadtan tért vissza. Tudakozódomsra arról érteudtem, hogy vérhányási rohamu volt, már pedig ily gyöngö egészségre nézve a Boszniaiban való katonáskodás fáradalmi nem tartoznak épen az erősítő eszközök közé. Örökké feltejtetlen marad előttem az reggel, midőn Trefort Ervin haláláról értesültem. Allg jtem be a hivatalomba s máris kopogást hallottam a látsó ajtón, mely közönségesen zárva szokott lenni. Trefort rendszerint ezen az ajtón jött be hozzám, igen erőles kopogtatás által ismertetőven meg magát. Ezuttal a kopogás igen halk volt s ennek következtében nem is nyitottam ki az ajtót. Ekkor kivülről nevetem hallám kiáltani s most ráismertem Trefort hangjára. Kinyitottam az ajtót és ugy éreztem magamat, mintha a villám sújtott volna le, mert kűnn az ajtó oszlopához támaszkodva, k ö n y e k t ő i elárasztott halálsápadt arcczal állott a szégyen ember. „Az istenért! mi történt?” kérdém. „Ervin meghalt”, választott ő alig hallható hangon, azután tántorgó léptekkel követett a szobába és hangos zokogás közét mondá el mindazt, a miről forró szeretetű fiának utolsó napjaira s halálára vonatkozólag tudomása volt. A haláleset mely sebet ejtett némes ajtó szívén s azt hiszem, hogy azt nem is heverte ki teljesen. Ismét néhány évvel később egyik leányu, Ilona, sógoronánál, a Bécsben lakó Amadei grófnál tartózkodott. Egyszerre az a hír jött onnan, hogy már huzamosabb idő óta az elmeháborodás jelei voltak észlelhetők a szegény leányon s ezen jelenségek az utóbbi időben oly aggasztó módon ismétlődtek, hogy a szerencsétlent egy teblodylába kellett szállítani. Ott töltött, ha jól emlékszem, még egy vagy két esztendő, ezen csinos, szeretetreméltó és művelt leány, míg végre a halál kiszabadította szomorú állapotából. Nos, mindezek oly dolgok, melyek még a legerősebb férfi kedélyét is legmélyebb rétegeiben megrázkódtatni képesek és már ezen élmények után is minden érző ember megfoghathatnák fogja találni azon szívet rendítő jaggatast, mely Trefort inént idézett leveleinek végsőraiól kihallatszik.

Látszat és való.

(Regény öt könyvben.)
 Az „Aradi Közlöny” számára németből fordította: DENISE.
 Első könyv.
 I.
 (9-ik folytatás.)
 Tegyem. a mit akar, hogy életüjből eltávolítsa a kellemetlent, én nem hagyok fel önnel, a mig megismeri, hogy igazságtalan volt irányom és hogy szerelmem többet ér mindennél, a mit egy másik ajánlhatna önnek.

nyos kormány törvényes közegei indítottak, a törvény szigorú megtartásával végig vitték s a melyben szabad polgárok egyhangu ítélte alapján ítélet jött létre, azzal az üldözéssel hasonlítva össze, a mit 1848-ban egyes képviselők ellen — H a y n a u kísértett meg! E mellett már valóságos kis-miskánok nevezhető azon buzgólkodása, a melylyel szeretve tisztelt elvtársait, Szalay Imrét s az elhunyt szegény Németh Berezt, (sirjában e miatt meg ne forduljon!) Doda úrral összeméri s úgy találja, hogy az utóbbi azokkal szemben cselekedeteinek törvénytelen voltára nézve valóságos husvét-i bárány.

Hát hiszen E ő t v ő s K á r o l y r é g e n m o g s z ü n t k o m o l y s z á m o t t e v ő p o l i t i k a i e g y é n i s é g l e n n i ; rég tudjuk róla, hogy előtte sokkal előbbre való a minél több pénzt keresni a karó üggyvédnek, mint a hazafiasságnak érdeke; láttuk ezt a famózus tiszta-eszlári per fázisaiban, a mikor védenései és amaga ügyvédi honoráriumá érdekéért egész Európa előtt lepiszkolta a magyar igazságszolgáltatást, és látjuk most, mikor a Doda ur hazaárulásba vágó üzelmait a törvényesség színeiben akarja feltüntetni.

Csak az a nevezetes benne, hogy E ő v ő s ur ezeket a magánügyi cselekedeteit jól szolgáló spekulációt a képviselői immunitás védő köpenye alatt követheti el s ez által azoknak súlyt szerzhet. Persze idehaza nem, mert itt már előggé ismeretes az ő »praktikus« szellemé, de fájdalom, a külföld ismert szellemű sajtójában az ő neve még jóhüségű a tisztaeszlári per idejéből s szívesen magasztaltatik, és így a gyanútalan külföldi publikumba hazai viszonyainak illetőleg az ő nevével hamis és reánk nézve ártalmas nézetek csomósíthatóknak. Reméljük, hogy végső fog ezzel az úrral valahára a pártja is; de azt tudják, hogy a közvélemény már felomlato a pártját és azt a spekuláns fiskális-politikus feje felett össze is törté.

— A „Nemzet” a budapest-bélausai választásról, a többek közt a következőleg nyilatkozik: „Semmi sem jellemző jobban az ellenzék reménytelenségét s politikai kis-korúságát, mint az a hang, a melyen ezt a diadalt kizsákmányolni máris megkísérelt. Figyelmeltetve arról beszél, a mely az ország nevében hangzik a hatalom felé, hogy politikáját tovább így nem folytathatja, s feleli, hogy ha egy kerület választásának így jelentősége van, akkor értékes küzdelmének minden terev való eredménytelensége, a sok csalódás, a mit minden általános választáson aratott, figyelmeztetés kellett volna, hogy legyen rá nézve, elhagyja a politikát, a melyet követ. S ha az ellenzék nem hallgatott az or-

Mély csend uralkodott néhány pillanatra a szobában. Irma még mindig ott állt mozdulatlanul. A doktor arca kinos elégedetlenséget árult el. Mit mondhatott még, a mi benyomást gyakorolna? — On meg fogja gondolni, — mondá rövid szünet után. Jelenleg ideges izgatottság vette erőt önön, a mi lehetlenné teszi, hogy eljárását megvárni tudna. Remélem, hogy már a következő nap meghozza önnek a szükséges nyugodtságot és ezzel oktaian eljárásának tudatát. Isten önnel! — A viszontlátásra — Berlinben! — válaszolt Irma, mely szerelemmel tekintve Frítzhez. Ez gyorsan elfordult, és nem felelt egy szót sem, elhagyta az énekesnő szobáját.

VI.

Másnap délelőtt volt. A tanácsos a szálloda előtt állott és élvezte reggeli szivarját. Pompásan aludt és gömbölyű arca becséjének teljes meglepedését fejezte ki. — He, Lajos! — kiáltott a pinczérhez, a ki épen az előcsarnokban átfutott, — mi újság? Elutazott már a doktor? — Parancsára, tanácsos ur. A doktor ur már öt órákor marsirozott ki és még egyszer üdvözlő az uraságokat. — Látható volt a nap felkelte? — Bizony nem, tanácsos ur, nagyon sok köd volt a hegyeken. A tegnapi este napnyugta gyönyörű volt, de azzal a doktor ur természetesen nem törődött. — Ugy? Hát miért nem? — Gyógytanácskozás volt, vélte Lajos ravasz arczával. — Megbetegedett valaki? — Az épen nem, ugynevezett rosszullét lehetett. A kisasszony a numeró 34-ből hivatva a doktor urat; a tanácsos ur talán talán emlékszik, ugyanez, a ki tegnap a báró úrral érkezett meg. — Nos, és? — A doktor ur és a kisasszony, Boroni Irma énekesnő, úgy írta be magát az idegenek könyvébe, — hosszabb ideig együtt voltak és élénken társalognak egymással. — Jól van jól, kedves Lajos, nem kell annyit mesélgetni, — mondá a tanácsos. — Mondja csak, milyen messze van innen Schierke? — Jó két óra távolságon, tanácsos ur.

szág ismételt parancsára, az utcai zongorák tetszésének mily kicsinyes keresése mondhatja vele, hogy a kormánypárt s a többség több jelentőséget tartozik tulajdonítani egy kerület — igen csekély többséggel történt — elvezetésének, mint a mit ők tulajdonítanak az ország s a közvélemény évtized óta meg-megújuló egyetemes akaratának.

Arról nem is beszélünk, hogy a politikai pünkösdi királykodás e pillanataiban ez urak a morál s a közérköcsök egyedüli és kizárólagos védelmezői gyanánt akarják magukat feltüntetni. Mi lenne ez országból, ha az így lenne s mily aberrációja az a politikai felfogásnak, mely a diadal mórát is arra használja, hogy ily — a hazára és a nemzetre egyaránt kompromittáló — vádakat szórjon világá. A korrupció vádjai a politikai életben mindig visszacsenek azokra, a kik azokat mint pártjelszavakat hangoztatják s a magyar nép józan érzéke meg fogja találni a helyes ítéletet az iránt mily beszámítás alá jöhet azok higgadsága, jóbizemsége, kik annyira megfélekednek magukról, hogy hazájuk alkotmányos kormányzata, többsége és szinte összes intézményei ellen ily vádakat hangoztattak.

KÜLFÖLD.

Bazine meghalt. Bazine a Franciaországot ért katasztrófa metzi szereplője, kit „árulásért” a francia hadi-törvények annak idején elítélt, mint a táviró jelent, meg halt Bazine a 1870-iki német-francia háború kitörésekor a 3. hadtest parancsnokát vette át az ugynevezett Rajna-hadseregben. A worthi és spiechermi csata (1870. aug. 6.) után bevetkezvén Mac-Mahon tábornagy hadseregének felfosztása, Napoleon által a Rajna-hadsereg főparancsnokává nevezetett ki. Augustus 12-én Bazine átvette a parancsnokságot s Metz felé vonta össze a csapatokat. Akkor ő rendelkezett a császári párdá, a 2. 3. és 4. hadtest, az 5. hadtest egy dandára és 6. hadtest negyedfél hadosztálya fölött. Összesen 225,000 ember állt alatta. Bazine belátta, hogy a Mosel-vonalat lehetetlen megtartani s ezért a hadsereget a Maas felé vezette, a hol egyesülni akart Mac-Mahonnak Chalonnál oszlanak indult hadseregével. A colombey-nyílyi és a mars-la-tour-vionvillei ütközetek után azonban késleltette a francia sereg elvonulását. A német haderő Bazine rajnai hadseregét a metzi táborba szorította be. Bazine több ízben keresztül akarta törni ezt a kemény gyűrűt, a melyet a német hadsereg vont köréje. Augustus 31-én nagy kitérésre határozta el magát északnyugati irányban. Egész éjjel szölköt az ágyuk a következő nap reggeléig. De a németek keményen visszatérték. Szeptember 2-án Mac-Mahon hadserege is behatolt Metz városába. Bazine 4-én Párisban a császári uralom megdőlését. Ezen események híre figyelmeztetés volt Bazainak, hogy nagyobb vállalkozásokra ne merészkedjék. Mivel azonban a sedani kapituláció folytán minden remény elveszett s mivel különben is az élelmi szerek hiánya folytán a csapatok közt a betegségnek kezdte pusztulni. — Bazine 1870. október 27-én 173,000 emberrel és egész felszerelésével megadta magát Frigyes Károly hercegnek. A kapituláció értelmében egész hadseregével hadifoglyá lett Németországban, őt magát Casselbe internálták. A fran-

ciákat, hogy „soha se szolgáltassák ki magukat egy ember kezébe.” A kiálata a szónokló miniszter s hallgatóság is, bizonyval kiváltképpen B o u l a n g e r reklam-tábornokot érette, kinek hollette biztosan ma sem tudatik. Külpolitikai tekintetben Goblet beszédének az a része érdemel különös figyelmet, melyben Franciaországot nagygyű és hatalmassá akajja ugyan tenni, de csak az összetartozás által és a nélkül, hogy fegyverhez kellene nyulnia. Tehát szigoruan békes szellemben nyilatkozott a francia külügyminiszter, a mi annál dicseztőbb s annál nagyobb tapintatra vall, mert oly momentumban beszélt, mely különben igen alkalmas lett volna a revanászra s a felvételére is propagandára. Szóval Goblet egy hely, mint külpolitikai tekintetben a józanság, észély és higgadság szavait hangoztatá, s ha ez az irány fogja dominálni a francia közszellemet, biztos lehet remélni, hogy a köztársaság megóvátik újabb kalandok és megpróbáltatásoktól.

Oroszország és mi B e o s b o l írják a „Pester Correspondenz”-nek: „Sem a brüsszeli „Nord”, sem a „Kölnische Zeitung”, sem rossz sem jó barátaink nem tudnak bennünket megfélemlíteni. Ha a pétervári előségi-alap belga szövetségéből a legmelyebb basszusban dörög is ki a fenyegetés, hogy az osztrák-magyar monarchia szlavjai a bel-lóvári factumból a modern Strossmayer-methodus részére — amennyiben t. i. létező methodus az ő érnéltségében, — csak fokozott rokonszenvet nyertek; és ha másrészt németország zsurnalistikai barátaink hasábjairól a legdecebb Jágó-falsetzben autóg és ezirpel is a hang, hogy Oroszország csapatait határaink inkább szaporította, mint redukálta: mind ez keblünk máryeig hidegen hagy bennünket. A mi a „Nord” dörög s a mi a „Kölni” súj, az csak politikai lim lom, zsurnalistikai szemé, melyet felkavarhatnak, a mennyire csak akarják, — azért nem bithetnek homokot a szemünkbe. — Tiszán látunk s tudjuk, a mit tudunk. Mi nem akadályozhatjuk meg, s nem is akarjuk, ha a „Nord” a helyett, mint rendesen tenni szokta, hogy a nagy moszkovita „tromfot jateka ki, változatosságból az egyszer ismét a saját szlavjaink elkeseredésével fenyeget, — hisz azért fizek is meg keveset is tesz azért a sok, az orosz kincstár ismert bajai mellett jó drága pénztért, melyet a pétervári kan-czellária neki juttat; inkább keveset tett mint sokat, mert néha mégis vannak ezen szpirologianumok olyan számai is, melyek egész tisztességesnek néznek ki. És a mi a német szövetségnek bölcsességének többé kevésbé önkényes heroldjait illeti, elmondhatjuk, hogy ezek nagyon furcsa szentek, ki innen is erősen emlékeztetnek az amerikai üdvserge hőseire, kik tudvalegőleg többet jajgatnak, mint üdvözítenek. Hiába, nem lehet kibeszélni belőlük s különösen a „Kölni”-ből a pokoli aggodást éberségünk s készenlétnünk miatt és ha meglehetősen görbén bonyolódott in a tapintat, melyet a folyto-

gosan még sem lehet tagadni, hogy oda fenn Poroszországban jöt akarnak velünk s mi elfogadjuk a jóakaratot az épen nem kívánt tett helyett. Drága ellenségeknek legyen készen, kedves barátaink pedig legyen nyugodt. Jól tudjuk, hogy mivel tartozunk a mi szlavjainknak s hogy mit követelhetünk tőlük. Kivel sem történik igazságtalanság; Ausztriában már a tulságot érinti az, a mit a szlavoknak közjogi s gyakorlati-politikai engedményekben adnak és nálunk már igazán ütött a tizenkettedik óra, midőn a diakovári

okos beszédet tartott, mely megérdemli, hogy a republikanus tábor minden árnyalata komoly fontolóra vegye. Goblet beszédének tenorja ugyanaz, melyet F l o u e t és C a r n o t az utóbbi időben tett nyilatkozataiban is észleltünk — s ez az, hogy a belviszályokra, mint Franciaország gyöngeségének kufforrására mutatott rá, melyet tehát a haza zászlója körül egyetértő tömörüléssel kell felszerelni. Abban is rokon Goblet felszólalása a köztársasági elnök és a miniszterelnök nyilatkozataival, hogy midőn az 1870-iki katasztrófából levonja a tanuságot, óva inti

magukat, hogy „soha se szolgáltassák ki magukat egy ember kezébe.” A kiálata a szónokló miniszter s hallgatóság is, bizonyval kiváltképpen B o u l a n g e r reklam-tábornokot érette, kinek hollette biztosan ma sem tudatik. Külpolitikai tekintetben Goblet beszédének az a része érdemel különös figyelmet, melyben Franciaországot nagygyű és hatalmassá akajja ugyan tenni, de csak az összetartozás által és a nélkül, hogy fegyverhez kellene nyulnia. Tehát szigoruan békes szellemben nyilatkozott a francia külügyminiszter, a mi annál dicseztőbb s annál nagyobb tapintatra vall, mert oly momentumban beszélt, mely különben igen alkalmas lett volna a revanászra s a felvételére is propagandára. Szóval Goblet egy hely, mint külpolitikai tekintetben a józanság, észély és higgadság szavait hangoztatá, s ha ez az irány fogja dominálni a francia közszellemet, biztos lehet remélni, hogy a köztársaság megóvátik újabb kalandok és megpróbáltatásoktól.

Oroszország és mi B e o s b o l írják a „Pester Correspondenz”-nek: „Sem a brüsszeli „Nord”, sem a „Kölnische Zeitung”, sem rossz sem jó barátaink nem tudnak bennünket megfélemlíteni. Ha a pétervári előségi-alap belga szövetségéből a legmelyebb basszusban dörög is ki a fenyegetés, hogy az osztrák-magyar monarchia szlavjai a bel-lóvári factumból a modern Strossmayer-methodus részére — amennyiben t. i. létező methodus az ő érnéltségében, — csak fokozott rokonszenvet nyertek; és ha másrészt németország zsurnalistikai barátaink hasábjairól a legdecebb Jágó-falsetzben autóg és ezirpel is a hang, hogy Oroszország csapatait határaink inkább szaporította, mint redukálta: mind ez keblünk máryeig hidegen hagy bennünket. A mi a „Nord” dörög s a mi a „Kölni” súj, az csak politikai lim lom, zsurnalistikai szemé, melyet felkavarhatnak, a mennyire csak akarják, — azért nem bithetnek homokot a szemünkbe. — Tiszán látunk s tudjuk, a mit tudunk. Mi nem akadályozhatjuk meg, s nem is akarjuk, ha a „Nord” a helyett, mint rendesen tenni szokta, hogy a nagy moszkovita „tromfot jateka ki, változatosságból az egyszer ismét a saját szlavjaink elkeseredésével fenyeget, — hisz azért fizek is meg keveset is tesz azért a sok, az orosz kincstár ismert bajai mellett jó drága pénztért, melyet a pétervári kan-czellária neki juttat; inkább keveset tett mint sokat, mert néha mégis vannak ezen szpirologianumok olyan számai is, melyek egész tisztességesnek néznek ki. És a mi a német szövetségnek bölcsességének többé kevésbé önkényes heroldjait illeti, elmondhatjuk, hogy ezek nagyon furcsa szentek, ki innen is erősen emlékeztetnek az amerikai üdvserge hőseire, kik tudvalegőleg többet jajgatnak, mint üdvözítenek. Hiába, nem lehet kibeszélni belőlük s különösen a „Kölni”-ből a pokoli aggodást éberségünk s készenlétnünk miatt és ha meglehetősen görbén bonyolódott in a tapintat, melyet a folyto-

gosan még sem lehet tagadni, hogy oda fenn Poroszországban jöt akarnak velünk s mi elfogadjuk a jóakaratot az épen nem kívánt tett helyett. Drága ellenségeknek legyen készen, kedves barátaink pedig legyen nyugodt. Jól tudjuk, hogy mivel tartozunk a mi szlavjainknak s hogy mit követelhetünk tőlük. Kivel sem történik igazságtalanság; Ausztriában már a tulságot érinti az, a mit a szlavoknak közjogi s gyakorlati-politikai engedményekben adnak és nálunk már igazán ütött a tizenkettedik óra, midőn a diakovári

okos beszédet tartott, mely megérdemli, hogy a republikanus tábor minden árnyalata komoly fontolóra vegye. Goblet beszédének tenorja ugyanaz, melyet F l o u e t és C a r n o t az utóbbi időben tett nyilatkozataiban is észleltünk — s ez az, hogy a belviszályokra, mint Franciaország gyöngeségének kufforrására mutatott rá, melyet tehát a haza zászlója körül egyetértő tömörüléssel kell felszerelni. Abban is rokon Goblet felszólalása a köztársasági elnök és a miniszterelnök nyilatkozataival, hogy midőn az 1870-iki katasztrófából levonja a tanuságot, óva inti

plapóknak odamondta a korona, hogy ne autor ultra eripidam. Ha Stressmayer egészben a magyar kormányt hibáztatni akarná, egy bizonynyal nem a nagyon sok, hanem határozottan a nagyon kevés az, mit ellenében kellene. A kormány nagyon sokáig engedte büntetlenül, sőt meginttelni engedni az erdőpusztító s halhat tanság után vadászó vadászó püspöktől, különben nem mert volna még az andiumum verbum regiumnál is ellenbeszédet megkérlelni. Biztosak lehetnek a „Nord”-ék, hogy ilyenmi többé nem fog történni, hogy a magyar kormány ezontul nem fog ez irányban hosszú tártást gyakorolni, hanem minden teltség és hazaáruló intrígát csirájában eljót.

A mi pedig határaink az orosz meneteket és ellenmeneteket illeti, azok többé letesen ismeretek előttünk, talán ismeretesebbek, mint a „Kölni” előtt. Itelések helyen a legjobban ismerik az orosz haderő állását stratégiai és taktikai tekintetben s meg tudják nevezni az egyes ezredeteket és fitegetket. Arról is eléggé gondoskodtak, és pedig az összes exponált pontokon, hogy minden orosz elővonulásnak meglegyen azonnal a kellő, talán megsemmisítő ellen-támadása. És ha a czári birodalom valamennyi kozárkának a fejére áll, akkor sem lesz képes bennünket titkon megrágni. Egyes lapok, sőt olyanok is, melyek fölhívatalos voltak a kérdések, jelentettek ugyan maguknak Pétervárról, hogy Oroszország határainkon csapatait lényegesen redukálta; de jól tudja a kölni sajtó, hogy a legjobban olajozott fálhivatalosság sem óvhat meg újagot attól, hogy egy botorságot érezenzen világá: az hogy továbbá gyakran megesik az hogy valamely lap úgy tesz, mintha elhinné valamit, a minek épen az ellenkezőjét tudja.

Ausztria-Magyarország politikai közönsége ezek színt nem fogja engedni magát megzavartatni. Diplomáciai és katonai készenléttel a legjobban a legdecebb gyakran megesik az hogy valamely lap úgy tesz, mintha elhinné valamit, a minek épen az ellenkezőjét tudja.

LEGUJABB POSTA.

— Vilmos császár Bécsben. Vilmos császár, mint most már véglegesen meg van alapítva, október 3-án délelőtt érkezik Bécsbe; ott marad 5-ig és aztán a királylajl Mürcstegbe és Neubergerba utazik vadászatra.

— A walesi herceg Magyarországon. A walesi herceg zombaton délután rövid tartózkodásra Budapestre utazik, aztán Miskolcra megy, hogy szemlét tartson a 12. huszarezd felett, melynek tulajdonosa. A walesi herceg Sinajába is elutazik a román királyi pár meglátogatására, aztán Budafok trónörökösével Görénybe megy vadászatra.

— Bismarck Frigyes császár emlékiratairól. A Wolff-ügynökség jelenti: Bismarck császár híradalmi-kancellár megkérdezte, kijelenté, hogy Frigyes császárnak a „Deutsche Rundschau”-ban közzétett állítólagos naplóját, a szöveg megtekintése után, apokrifnak tartja. Nagy feltűnést és meglepetést keltett Bismarck ama kijelentése, hogy ő Frigyes császárnak a lapokban megjelent emlékiratát apokrifnak tartja. E nyilatkozatnak valószínűleg az a czélja, hogy az emlékirat közzölje, kényszerítsék arra, hogy nevezze meg magát. Ezzel az ügygel lehet kapcsolatban az a látogatás is, melyet Frigyes császár megtegnap a máránypalotában tett. A lapok is mind erősebb hangon írnak a „Natiönaleitung” kijelenté, hogy az emlékirat közlése választási mandev volt a szabadelviek részéről. A „Post” azt fejtegeti, hogy ha 1870-ben a trónörökös akaratát érvényesít, szemben Bismarckéval, az kudarcra vezetett volna.

NAPTÁR.

Szeptember 26. Szerda. Rom. kath. naptár: Ciprián. Prot. naptár: Ciprián. Görög-ország naptár: szeptember 14. Sz. t. felm. Nap kel 5 órá 54 perccor, nyugazik 5 óra 48 perccor. — A Kölcsey könyvtár: kedden és szombaton délután 3-4 és pénteken délelőtt 11-12 óra köz használatos.

HIREK.

ARAD ÉS VIDÉKE — Október 6-ika Aradon. Az október 6-iki ánnepélyt rendező bizottság tegnap este 9 órákor érkekezletet tartott, melyen B r a b á s Béla elnök jelentette, hogy P r i e g l István dr. hozsáintézt levélben értesítette, hogy akadályozva van abban, miszerint a vértanuk szobránál alkalmi beszédet tartson, kéri magát a kötelezettség alól felmenteni; ennél fogva a beszéd tartására K o v á c s Vinczet választotta meg az ifjuság. Elszállá a bizottság alakított ezután, melynek elnöke D á n i e l Endre választották meg. A vértanuk síremlékénél a rend fentől róla egy az ifjuság köréből alakított 20 tag bizottság fog gondoskodni; e bizottság elnöke V a n n a y Gyulát választotta meg. Jelentette ezután elnök, hogy október 6-án nem lehet a tervben volt jötekon előadást megtartani, mert félt, hogy az a szűret miatt a bevétel a költségek fedezésére sem lesz elegendő; ennél fogva most elmarad, de birja M o s o n y i szingizogató ígérattét, hogy október 6-án teleben fog az elagott óreg honvédek javára egy jötekonyczélú előadást rendezni. M o s o n y i igazgató a színházi férfi

matlanul sőhajtoztam ágyamon, akkor mindenféle gondolataim voltak.

— Nos, hallgas csak ide egyszer, Janka — mondá a tanácsos — egy kéresem van hozzád. Weller doktor egy rendkívül ügyes, s tudományos férfi, másfélidőben nem ajánlotta volna nekünk az egészségügyi tanácsos. Azért gondolom, hogy jó volna, hogy kísértet meg tanácsait, legalább ad dig, a mig utunk. És most tedd meg nekem azt a szívességet és jer velem sétálni egy óra hosszat.

— Nem szabad, az bűnös könnyelműség volna tőlem. Hiszen én magam csak legjobban tudhatom milyen ártalmas nekem a hegyi levegő.

A tanácsos elfojtott sőhajjal fordult az abak felé.

— Epen most jut eszembe valami — kezdé újra egy kis idő múlva. En Ida elé akarok menni.

A tanácsosné kissé ingerülten tekintett fel.

— Elője akarsz menni? Igen, ez nagy örömet fog szerezni neki.

— En is úgy gondolom. Kedvesebb lett volna ugyan, ha elkísérhetlek volna. Ida nagyon fogja nékülözni anyját az első viszontlátásnál.

— Elkísérlek! — kiáltott élénken a tanácsosné.

— De Janka — mondá a tanácsos — gondolj egészségüdre —

— Ne ellenkezzél Gyula. En egész hátrorozottan megyek és pedig azonnal, az kötelezőségem, a gyermeknek nem szabad nélkülöznie anyját a viszontlátásnál. Csak egy pillanatra, azonnal kész vagyok. E szavakkal a tanácsosné kezdte magát gyorsan összeszedni a kimenetre.

Mint hogy nem találta elég védőnek a szalmakalapot a nap ellen, feltette még a kettős s mi kék szemüveget és eltakarta arczát két fátlyollal. Aztán felvett egy szőkőpenyét, melynek zsebébe egy uti-patikát rakott és esetleges éhesség ellen valami harapni valót is vitt magával, — vállára vette még a vastag plédet és megragadta a napernyőt, melyet különös elővigyázzal zöld bélszál látatott el. Már is elég tett alakja ezzel a felszereléssel oly formátlanná vált, hogy egész nevétsége látványt nyújtott és a tanácsos csak ugynevezten tudta visszafojtani a kitérni akaro kacagását.

(Folyt. köv.)

